

ตำนาน พรหม กับ เทียน กระเรียน

观鹤笔记 3

ท้าวเตี๋ 她与灯 เขียน
พริกหอม แปล

"ไม่อยากให้ปีนี้ผ่านไปจริงๆ"

เต็งอิงเอียงหันมาถาม "เพราะเหตุใด"

หยางหวันหยุดเดินแล้วหันหน้ามาทางเต็งอิง "เพราะว่าเวลานี้ดีมาก แต่ข้าก็ไม่กลัวปีหน้าเช่นกัน เต็งเสี่ยวอิง..."

เต็งอิงยิ้ม "หวันหวัน ข้าอยากถามเจ้ามาโดยตลอด ชื่อของข้า เต็มคำว่า 'เสี่ยว' ไว้ตรงกลางหมายความว่าอย่างไร"

หยางหวันเงยหน้า "หมายความว่ารักท่าน" จากนั้นนางก็กล่าวต่อ "เต็งเสี่ยวอิง ข้าจะไม่ปล่อยวางแล้ว ไม่ว่ายากเย็นเพียงใดข้าจะต่อสู้ไปกับท่าน ไม่ว่าต่อไปจะเป็นเช่นไร ข้าไม่เชื่อว่าเราไม่อาจเฝ้าดูคนที่เราปกป้องเหล่านี้เริ่มก่อตั้งฟ้าดินใหม่ขึ้นมาได้"

แนะนำตัวละคร

- * หยางหัวนั้น นักวิจัยประวัติศาสตร์สาวที่ย้อนเวลามาอยู่ในสมัยราชวงศ์หมิง หลงใหลชีวิตประวัติของเต็งอิ่ง เฉลียวฉลาด จริงจัง รักความยุติธรรม
- * เต็งอิ่ง นายช่างผู้ก่อสร้างตำหนักแห่งกรมโยธา ต้องแบกรับความผิดแทนบิดา รูปโฉมหล่อเหลา ท่วงท่าสง่างาม ชอบเสียสละ
- * องค์ชายอี่หลาง พระโอรสของฮ่องเต้เจินหนิงกับหนึ่งเพย เฉลียวฉลาดเกินวัย เป็นผู้ที่มีสถานะสูงส่งสนุนให้เป็นฮ่องเต้พระองค์ต่อไป
- * เจียงเสียนเพย ชายาที่ฮ่องเต้เจินหนิงโปรดปราน เดิมทีเป็นเพียงนางกำนัล มีรูปโฉมงดงาม อยู่ฝ่ายเดียวกับสำนักกิจการฝ่ายใน
- * จางจิง รongราชเลขาธิการสถานขุนนาง บิดาของจางลั่ว อาจารย์ขององค์ชายอี่หลาง เป็นขุนนางที่มีอำนาจและเป็นที่เคารพนับถือ

10

สาวลมเงินที่ฮานลี่*

สำหรับผู้เฝ้าดูประวัติศาสตร์อยู่ด้านข้างคนหนึ่ง จะถอดเสื้อคลุม นักวิชาการที่อยู่ด้านนอกชั้นนั้นออกมาสวมเสื้อผ้าของคนในราชวงศ์หมิง จรดพุกันเอ่ยปากพูดในรัชศกเจินหงิงไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนที่คิด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่านางเป็นเพียงสตรีคนหนึ่งที่ไม่มีใครรู้จักในประวัติศาสตร์ แต่ไม่ว่าจะอยู่ในยุคสมัยใด สำหรับในสังคมแล้วทัศนคติที่ดีมักจะเดินนำอยู่ ข้างหน้าเสมอ ทุกคนต่างพยายามต่อสู้อย่างหนัก เค็งจึงเป็นเช่นนั้น หยางหลุนเป็นเช่นนั้น แม้แต่องค์ชายอี่หลางก็เป็นเช่นนั้น

นับแต่หนึ่งเฟยถูกกักตัวอยู่ในอุทยานกล้วย องค์ชายอี่หลางก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเจียบชริมลง แต่ในด้านการเรียนกลับยิ่งขยันหมั่นเพียร ทุกวันยังไม่ถึงยามหมาก็ออกจากตำหนักไปเรียนหนังสือ เป็นใช้ตัวร้อนก็ไม่เคยหยุดเรียน ถึงจะกลับมายังตำหนักเจิงเจียนแล้วก็มักจะทบทวน

* เฮาหลี่ เป็นชื่อเขาที่อยู่ทางใต้ของภูเขาไท่ซาน กล่าวกันว่าเป็นที่ฝังศพ ต่อมาใช้เป็นคำเรียกทั่วไปของสุสาน

หนังสือจนตึกตื่น หยางห้วนบอกให้เขาพักผ่อนสักครู่ เขาฟังมากเข้า ก็จะตำหนิหยางห้วน ทำให้นางรู้สึกอับจนปัญญา

สองเตโชอนุญาตให้สองเฮากับสนมชายาคนอื่นๆ เลี้ยงดูองค์ชายอิ๋หลาง หยางห้วนจึงเริ่มเลียนแบบพฤติกรรมของหญิงเพยในสมัยก่อน เริ่มดูแลอาหารการกินและชีวิตความเป็นอยู่ขององค์ชายอิ๋หลางอย่างเต็มที่ในตอนแรกนางเข้าใจว่าให้เด็กคนนี้ได้กินอิ่ม ไม่ให้เขาต้องความหนาวเย็นก็เพียงพอแล้ว ทว่าพอทำขึ้นมาจริง ๆ กลับพบว่าเรื่องนี้หาได้ง่ายดายเพียงนั้น

เมื่อก่อนหญิงเพยเป็นประมุขของตำหนักเจิงเจียน ควบคุมดูแลทั้งตำหนัก มาบัดนี้อีกฝ่ายไม่อยู่แล้ว ในขณะที่หยางห้วนต้องดูแลองค์ชายอิ๋หลางและต้องดูแลตำหนักเจิงเจียนไปด้วย

ถึงอย่างไรเรื่องในตำหนักย่อมแตกต่างจากเรื่องในกองงานพิธีการ หยางห้วนไม่ใช่สนมชายาและไม่ค่อยรู้เรื่องกิจการในวัง อีกทั้งนอกจากองค์ชายอิ๋หลางแล้ว ในตำหนักเจิงเจียนยังมีหม่อมเหริน* อีกสองคนที่ไม่ค่อยรู้ลึกถึงการมีตัวตนของพวกนางพำนักอยู่ด้วย แม้พวกนางจะไม่ได้ได้รับความโปรดปราน แต่ก็เป็นคนคนหนึ่ง ถ้าปวดศีรษะตัวร้อนก็ต้องตามหมอหลวง ทุกเทศกาลก็ต้องกินต้องดื่ม มีความต้องการอยู่ตลอดเวลา ตอนหยางห้วนเผชิญหน้ากับคนสองคนนี้ นางรู้สึกฐานะของตนน่ากระอักกระอ่วนยิ่ง เมื่อต้องรับมือครั้งแรกก็ยำแอ็ดอดัดไปหมด

ส่วนเตโชอิงจะมาหานางอยู่เป็นนิจ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร เพียงนั่งมองหยางห้วนอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็ไป

ทว่าท่าทีที่เขามีต่อตำหนักเจิงเจียนกลับกลายเป็นท่าทีของยี่สิบสี่

* หม่อมเหริน หมายถึงผู้มีคามองดงาม เป็นตำแหน่งสนมชั้นสี่ชั้นเอก

ที่ทำการของราชสำนักฝ่ายในที่มีต่อตำหนักเจียงเจียน ชันที่หัวหน้ากองงานต่างรู้ว่าหยางห้วนยังทำงานได้ไม่เข้าที่เข้าทาง จึงพากันตั้งอกตั้งใจช่วยคิดแทนตำหนักเจียงเจียนมากขึ้น

หยางห้วนไม่ใช่คนโง่เขลา หลังจากผ่านไปครึ่งเดือนงานการต่างๆ ก็เริ่มเข้าที่เข้าทาง พวกเหออวี่และคนอื่นๆ ก็พลอยวางใจลงแล้วเช่นกัน

ทว่าพวกนางก็มีความคิดที่เห็นแก่ตัวอยู่เช่นกัน เหออวี่โดยพูดกับหยางห้วนไม่ใช่เพียงแค่ครั้งเดียวว่า 'ผู้บัญชาการตั้งปกป้องตำหนักเจียงเจียนเรา ทางตำหนักเหยียนสี่ก็ไม่กล้ามีคำพูดอะไรแล้ว บ่าวเห็นทางยี่สิบสี่ที่ทำการก็ปฏิบัติต่อเราอย่างเกรงใจมากขึ้น ไม่เหมือนช่วงที่พระชายาเพิ่งล้มป่วย วางอำนาจอย่างกับอะไรดี'

หยางห้วนไม่ชอบฟังเหออวี่กับคนอื่นๆ พูดคำพูดเช่นนี้

นางเข้าใจดีว่าที่เคียดแค้นเช่นนี้เห็นได้ชัดว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับสำนักกิจการฝ่ายใน

เทียบกับเหออวี่เสียนที่สละตองค์ชายอี่หลางซึ่งถูกตำหนักเหวินหวอบรมสั่งสอนจน 'ใช้การไม่ได้' ทั้งแล้วหันไปหาตำหนักเหยียนสี่ เคียดแค้นกลับดีต่อองค์ชายที่เกลียดชังที่มากที่สุดพระองค์หนึ่ง และสิ่งที่เคียดแค้นต้องการก็ไม่ใช่การปกป้องจากองค์ชายในรัชสมัยของฮ่องเต้พระองค์ถัดไป

ทว่าในความเป็นจริงอีกไม่กี่ปีเด็กที่อยู่ภายใต้การปกป้องของเขาคู่นี้จะเขียน 'บันทึกหนึ่งร้อยความผิด' ส่งตัวเขาเข้าคุกหลวง ขึ้นสู่ลานประหารด้วยตนเอง

ตอนหยางห้วนมองดูเคียดแค้นกับองค์ชายอี่หลางก็มักจะนึกถึงเรื่อง 'ชาวนากับงู' แต่ในขณะเดียวกันนางก็รู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม รู้สึกว่าเป็น

การพิจารณาใคร่ครวญที่หยาบกระด้างเยียบง่ายเกินไป ระหว่างองค์ชาย
 อี้หลางกับเต็งอิง ระหว่างย่องแต่กับชั้นที่ ระหว่างน้ำใจของมนุษย์ที่มีต่อกัน
 ความสัมพันธ์เหล่านี้ในทางการเมืองแล้วมีความซับซ้อนอย่างยิ่ง ไม่อาจ
 สรุปได้ด้วยคำว่า 'ชาวนากับงู' ซึ่งเป็นการแยกผิดถูกออกจากกันอย่าง
 ชัดเจน

แม้แต่ในตอนนี้น้ำความซับซ้อนก็ยังคงมีอยู่
 องค์ชายอี้หลางเริ่มไม่รังเกียจที่จะพบเจอเต็งอิงมากเพียงนั้นแล้ว
 แต่ท่าทีที่เขาติดต่อเต็งอิงยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เขาจะให้เต็งอิงทำความเคารพเขา หลังจากรับการทำความเคารพ
 แล้วจึงจะสั่งให้เต็งอิงลุกขึ้นมา

บางครั้งเขาพบทวนหนังสืออยู่ในห้องหนังสือ หยางห้วนนั่งอยู่
 ด้านข้างเป็นเพื่อนเขา เขากลับยอมให้เต็งอิงเข้ามาในห้องหนังสือ แต่
 ไม่อนุญาตให้เต็งอิงนั่ง เพียงอนุญาตให้ยืนคอยรับใช้อยู่หน้ากรอบ
 ช่องประตูสลักลายเหมือนกับชั้นที่ฝ้ายในคนอื่นๆ ทุกครั้งที่หยางห้วน
 เห็นเต็งอิงยืนคอยรับใช้ นางก็จะลุกขึ้นแล้วไปยืนข้างเต็งอิง เต็งอิงเห็น
 นางทำเช่นนี้ แต่ต่อหน้าองค์ชายอี้หลางก็ไม่สะดวกจะพูดอะไร จึงได้แต่
 โบกมือห้ามนาง

บางครั้งองค์ชายอี้หลางก็ซักถามเต็งอิงถึงเนื้อหาในหนังสือที่
 ไม่เข้าใจ

หยางห้วนจำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาถามความเห็นของเต็งอิงเกี่ยวกับข้อมูล
 ประวัติศาสตร์เรื่อง 'สี่ฮ่องเต้สามยุคของสกุลหลิวแห่งราชวงศ์ฮั่นใต้'*

* ในช่วงระหว่างราชวงศ์ถังกับราชวงศ์ซ่งบ้านเมืองเกิดความวุ่นวาย สกุลหลิวที่อยู่ทางใต้ได้ก่อตั้งราชวงศ์
 ฮั่นใต้ขึ้นที่เมืองกวางโจวและตั้งตนเป็นฮ่องเต้ มีฮ่องเต้สืบทอดต่อกันมาสี่พระองค์ ภายหลังถูกราชวงศ์ซ่งเหนือ
 ปราบปราม การศึกษาของฮั่นใต้ทำให้เข้าใจถึงความเห็นแก่ตัว โหดร้าย โหดเลว มั่วโลภภัย และพุ่มพวย
 ของชนชั้นปกครอง

หยางห้วนจำได้รางๆ ว่า 'สี่ฮ่องเต้สามยุคของสกุลหลิวแห่งราชวงศ์ฮั่นใต้' พุดถึงภัยพิบัติจากชนที่ที่โด่งดังในประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ฮั่นใต้ ทำให้ราชวงศ์ฮั่นใต้ที่เจริญรุ่งเรืองเป็นมหาอำนาจก้าวไปสู่การเสื่อมถอยและล่มสลายลงในที่สุด

เติ่งอิงคุงเขาลงกับพื้นแล้วตอบ เขาพุดอะไรมาอย่างต่อหน้าองค์ชายอิ๋นหลางที่ทำให้ร่างกายและจิตวิญญาณของหยางห้วนสั่นสะท้านไปหมด

เขาสอนให้องค์ชายอิ๋นหลางยึดปฐมฮ่องเต้เป็นแบบอย่าง ตั้งป้ายเหล็กปฏิบัติตาม 'โอวาทฝ่ายในของปฐมฮ่องเต้' หากมีชนที่ก้าวก่ายเรื่องการเมืองก็ให้ลงโทษด้วยวิธีที่รุนแรงที่สุดเพื่อสร้างความสั่นสะเทือนสยบราชสำนักฝ่ายใน

องค์ชายอิ๋นหลางถามเขาว่า "ในฐานะฮ่องเต้จะให้ภัยได้หรือไม่"

เติ่งอิงคุงตอบเขา "ไม่อาจให้ภัยพะยะค่ะ"

องค์ชายอิ๋นหลางเงยหน้าขึ้นมองหยางห้วนคราหนึ่ง ในดวงตามีแววสงสัยอยู่ราวๆ

แต่เขาไม่ได้สอบถามหยางห้วน ทว่าเลือกที่จะถามเติ่งอิงโดยตรง "ท่านเป็นชนที่ แต่คำพุดที่พุดกับข้าคล้ายกับคำพุดที่เหล่าขุนนางอรรธาธิบายพุดกับข้ายิ่ง แต่คำพุดและการกระทำของท่านไม่สอดคล้องกัน ในสายตาของข้า ท่านยังคงเป็นคนที่ไม่อาจให้ภัยได้ใน 'โอวาทฝ่ายในของปฐมฮ่องเต้' "

พุดจบก็ลงมาจากม้านั่งสูง วางพู่กันลงเดินไปทางห้องด้านนอกแล้วหยางห้วนก็ลงไปประคองเติ่งอิง

เติ่งอิงคุงเข้ตอบอยู่นาน ตอนเย็นขึ้นจึงยืนได้ไม่นานคนนัก

"องค์ชายทรงอ่านประวัติศาสตร์ราชวงศ์อันได้ตั้งแต่เมื่อใด"
 หยางห้วนไม่สนใจคำพูดของเติ้งอิง มองข้อเท้าของเขาแล้วบอกว่า
 "หลายวันนี้นักอ่านไม่มีเวลาดื่มยาแช่เท้าใช่หรือไม่"

"ใช่" เขาตอบหยางห้วนตามตรง
 หยางห้วนบอกว่า "ต่อไปเมื่อเข้าย่ายออกจากเรือนคู่ก็สามารถ
 จับตาดูท่านได้แล้ว"

เติ้งอิงถามหยางห้วน "เจ้าจะย่ายออกจากเรือนคู่แล้วหรือ"
 "อืม" หยางห้วนพยักหน้า "ตียิ่ง เมื่อก่อนอยู่เรือนคู่ห่างจากท่าน
 ไกลเพียงนั้น บัดนี้ได้อยู่ใกล้แล้ว"

"นี่เป็นความต้องการของใคร"
 หยางห้วนตอบ "เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท"
 เติ้งอิงฟังจบก็พยักหน้า "ห้วนห้วน รอเจ้าจัดการทุกอย่างเรียบร้อย
 ข้าจะพาเจ้าไปดูเรือนที่ข้าซื้อไว้"

พูดถึงเรือนของเติ้งอิง หยางห้วนก็แยมั้มเบิกบานทันที "ได้หรือ
 แต่เวลานี้พระชายาไม่อยู่แล้ว ข้าจะออกจากวังได้อย่างไร"
 เติ้งอิงยิ้มๆ "มีข้ายอมทำได้"

หยางห้วนย่ายออกจากเรือนคู่และปลดจากฐานนางข้าหลวง
 อย่างเป็นทางการ

ในวันที่ที่กองงานพิธีการลบชื่อนางออก ซึ่งอวีนชิงรู้สึกเสียดาย
 แทนนางอย่างยิ่ง

"หลังจากนี้ก็ออกไปไม่ได้จริงๆ แล้ว"
 หยางห้วนอยู่ในเรือนคู่เก็บเสื้อผ้าข้าวของ ถานเหวินเต๋อพา

เจ้าหน้าที่สำนักบูรพามาเฝ้าอยู่หน้าประตูเตรียมเป็นผู้ใช้แรงงาน เมื่อได้ยินคำพูดของช่งอวินชิง ช่วงขณะนั้นก็อดไม่ได้ที่จะได้นางกลับไป

"ท่านผู้บัญชาการของพวกเราอยู่ที่นี่ ยังต้องกลัวว่าต่อไปจะไม่อาจพาแม่ นางหยางออกไปได้หรือ ท่านผู้บัญชาการซื้อเรือนแล้ว รอฤดูหนาวมาถึงพวกเราก็คงจะไปซื้อเครื่องเรือนนั่งนอนให้ท่านผู้บัญชาการ"

ช่งอวินชิงเอามือเท้าเอวเดินไปที่หน้าประตู ตวาดใส่พวกเขาทันที "พวกเจ้าจะเข้าใจอะไร!"

พูดจบก็ปิดประตูเสียงดังแล้วเดินไปยังข้างกายหยางห้วนช่วยเก็บเสื้อผ้าที่กองอยู่บนเตียงพลางเอ่ยขึ้น

"เจ้าอย่าได้ใส่ใจ เจ้าก็รู้ว่าข้าเป็นคนพูดอะไรตรงๆ ข้าไม่มีความหมายอื่นใด และไม่ได้บอกว่าผู้บัญชาการเต็งไม่ดี ข้าก็แค่รู้สึกว่ามันไม่คู่ควรสำหรับเจ้า"

หยางห้วนหอบเสื้อผ้าที่พับซ้อนกันขึ้นมาใส่ไว้ในหีบไม้ หันไปยิ้มแล้วรับคำ "ข้ารู้"

ช่งอวินชิงนั่งอยู่บนเตียง มองดูห้องที่ว่างเปล่าไปแล้วครึ่งหนึ่งพลางบอกว่า "อยู่กับเจ้ามาเกือบสองปีแล้ว ตอนเห็นเจ้าเข้ามาครั้งแรกข้ายังนึกอิจฉาเจ้า คิดอยู่ว่าเจ้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ของหนึ่งเพย พอข้าวังมาก็เข้ากองงานพิธีการเสียแล้ว หัวหน้าเจียงกับหัวหน้ากองงานพระราชวังเกลี้ยกิริยาก็ให้ความสำคัญกับเจ้า แน่ช่อนยอมไม่เหมือนข้า วันหน้าเพียงรอพระเมตตาก็สามารถออกจากวังไปอยู่พร้อมหน้ากับคนในครอบครัว... เจ้าเองก็รู้ สตรีในวังมีเพียงเป็นนางข้าหลวงเท่านั้นจึงจะรอดวันเช่นนั้นได้ บัดนี้เจ้าจะไปตำหนักเจิงเจียนแล้ว ฐานะนางข้าหลวงก็ไม่มีแล้ว คิดจะออกไปเกรงว่าคงต้องรอให้ฝ่าบาท..."

ประโยคหลังถือเป็นคำต้องห้าม คนของกองงานพิธีการรัฐธรรมนูญ
มารยาท ย่อมไม่พูดออกจากปากง่าย ๆ เป็นอันขาด

ช่งอวินซิงเฝ้าปาก ช่วยหยางห้วนพับเสื้อผ้าต่อไป

หยางห้วนเดินไปข้างกายนางแล้วนั่งลง "เจ้ายังมีขี้ผึ้งทามืออยู่
หรือไม่"

"ยังมีอยู่ เจ้าจะเอาหรือไม่"

"เอา"

ช่งอวินซิงเอาขี้ผึ้งมา หยางห้วนควักมาก้อนหนึ่งแล้วทาที่ข้อมือ
จากนั้นก็ถอดกำไลหยกของตนออกมายื่นให้ช่งอวินซิง

"ให้เจ้า"

ช่งอวินซิงรีบบอกว่า "ไม่ได้ๆ หยกสกุลหยางของพวกเจ้าล้วนเป็น
ของล้ำค่าหายาก ข้าไม่อาจรับไว้ได้"

หยางห้วนดึงมือนางมา "เช่นนั้นเจ้าก็คิดเสียวว่าช่วยข้าเก็บเอาไว้
ถ้าวันหน้าข้าตกอับ ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นเงินช่วยชีวิตก้อนหนึ่ง"

ช่งอวินซิงรับกำไลหยกมาอย่างลังเล "เจ้า...จะตกอับหรือไม่"

หยางห้วนยิ้มๆ "เรื่องเช่นนั้นใครจะรู้ได้"

นางพูดจบก็ช่วยขยับปิ่นเงินบนมวยผมของช่งอวินซิงให้ดีแล้วกล่าว
ด้วยสีหน้าจริงจัง...

"อวินซิง อยู่ในวังเป็นนางข้าหลวงแม้จะมีหน้ามีตา แต่เจ้ากับข้า
ต่างรู้ว่าทำงานเหน็ดเหนื่อยเพียงไร เวลาถึงงานยุ่งข้าไม่อาจช่วยเจ้าได้แล้ว
เจ้าต้องดูแลตนเองให้ดี"

ช่งอวินซิงฟังจบก็โอบกอดหยางห้วน "เจ้าก็เช่นกัน นับตั้งแต่ถูก
ทรมานที่คุกหลวง สีหน้าของเจ้าก็ไม่ได้เหมือนเมื่อก่อน ผู้บัญชาการตั้ง

มีอำนาจมีเงินทองแล้ว เจ้าก็อย่าปฏิบัติต่อตนเองอย่างขาดตกบกพร่อง เทียบกับเงินฮว่าแล้วทุกวันนี้เขาเข้าออกราชสำนักฝ่ายในอย่างเป็นอิสระ ยิ่งกว่า โสมคนกบหิมะข้างนอก เจ้าอยากกินเท่าไรก็มีเท่านั้น ให้เขาซื้อให้เจ้าเสีย"

หยางห้วนได้ยินช่งอวินซิงพูดเช่นนี้ก็รู้ว่าช่งอวินซิงยังไม่รู้เรื่องที่ เต็งอิงยืมเงินเงินฮว่าซื้อเรือน

"โสมคนกบหิมะอะไรกัน เขาไม่มีเงิน เกรงว่ายังสู้ข้าไม่ได้ด้วยซ้ำ"

ช่งอวินซิงปล่อยหยางห้วนแล้วเลิกคิ้วบอกว่า "จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าได้ยินเงินฮว่าบอกว่าสำนักบูรพาเริ่มลงมือก่อสร้างคุกบนที่ดินทางทิศเหนือของประตูเจิ้งหยางแล้ว เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง ลำพังแค่ที่ดินไม้ อัฐ หินก็เป็นเงินหลายหมื่นตำลึงแล้ว"

ที่ช่งอวินซิงพูดเป็นเรื่องจริง หลังคดีเรือนเฮ้อจวี ทำที่ของฮ่องเต้ ที่มีต่อกองเงินฝูเหินก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้ง

การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งระดับก็แตกต่างกันไป กระทั่งเป็นเพราะสถานการณ์ที่แตกต่างกันและพลิกเปลี่ยนโดยพลัน ดังนั้นจึงไม่มีบันทึกอย่างชัดเจนในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม นักวิจัยประวัติศาสตร์แต่ละยุคในอดีตได้ระบุช่วงระยะเวลาหลายช่วงคร่าวๆ ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลทางประวัติศาสตร์จำนวนมาก หนึ่งในนั้นมีอยู่ช่วงหนึ่งซึ่งก็คือช่วงฤดูใบไม้ร่วงรัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสาม ฮองเต้เงินหนึ่งมีพระราชโองการอนุญาตให้สำนักบูรพาสร้างคุกของตนเองที่ประตูเจิ้งหยาง ภายหลังคุกแห่งนี้ถูกเรียกขานว่า 'คุกสำนัก'

การก่อสร้างคุกแห่งนี้ค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนการพิจารณาไต่สวนคดีให้อยู่นอกเหนือสามตุลาการ อำนาจของสำนักบูรพาค่อยๆ เทียบเท่า

กองเงินผู้เหนือ เหล่านักวิจัยประวัติศาสตร์ต่างวิเคราะห์ว่าหลังจากคดีเรือนเสื้อจี่ ช้องเต้เงินทึงเกิดความคลางแคลงเกี่ยวกับความปลอดภัยของตน เห็นว่าแม้อองครักษ์เสื้อแพรจะขึ้นตรงต่ออำนาจฮ่องได้ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นขุนนางฝ่ายนอก ในช่วงเวลาสำคัญก็มีหลักการของตนเองยากที่จะเข้าใจถึงเจตนาของเขาได้อย่างถ่องแท้ ทั้งยังยากที่จะมุ่งมั่นรักษาชีวิตของเขา ดังนั้นเขาจึงค่อยๆ มอบอำนาจให้สำนักบูรพา อนุญาตให้สำนักบูรพาแทรกแซงเข้าไปในหน่วยองครักษ์เสื้อแพร การก่อสร้างคุกสำนักก็คือสัญลักษณ์ในครั้งนี้

การเข้ามาเกี่ยวข้องกับการลงโทษตามกฎหมายผ่านคุกสำนักชีวิตของเติ้งอิงก็พลิกเปิดมาที่บทของการมีส่วนร่วมพัวพันทางการเมือง นอกจากหยางห้วน นักวิจัยประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงลบต่อการก่อสร้างคุกแห่งนี้ กระทั่งมีหลายคนเห็นว่านี่เป็นสถานที่ที่เลวร้ายยิ่งกว่าคุกหลวงขององครักษ์เสื้อแพร

เกี่ยวกับประเด็นนี้ แม้แต่หยางห้วนก็ไม่อาจโต้แย้ง

เพราะหลังจากองค์ชายอีหลางกับเติ้งอิงตายไปแล้ว ต่อมาภายใต้การปรับเปลี่ยนและความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องของเหล่าชั้นที่ คุกของสำนักบูรพาได้กลายเป็นนรกในแดนมนุษย์แห่งหนึ่งที่มีข้อมูลทางประวัติศาสตร์ให้ตรวจสอบได้ เมื่อเหล่าปัญญาชนนวนิกรถึงความจำเป็นมาของคุกแห่งนี้ย่อมต้องหยิบเศษเนื้อของผู้ก่อสร้างขึ้นมาโดยดีอีกครั้ง

"หยางห้วน เหตุใดเจ้าถึงไม่พูดจา"

หยางห้วนยังคงจมจ่อมอยู่ในวังค์ของตนเอง ช่งอวั้นชิงกลับพบว่าขอบตาของนางดูเหมือนจะแดงเล็กน้อย

"คิดอะไรอยู่ คิดเสียจนทั่วทั้งร่างนี้ขึงไปแล้ว"

"อ้อ..." หยางหวั่นกดหว่างคิ้ว "ไม่มีอะไร อาจเป็นเพราะยามกลางคืนนอนหลับได้ไม่ค่อยดี ตอนนี่จึงคิดฟุ้งซ่าน"

ซึ่งวันชิงยี่นขึ้นแล้วบอกว่า "เช่นนั้นเจ้าก็นั่งพักเถิด ที่เหลือข้าจะช่วยจัดการให้เจ้าเอง เรียกคนที่อยู่ข้างนอกเหล่านั้นยกไปที่เดียว จะได้ไม่ต้องมาชนอีกรอบ" นางพุดจบกก็ปิดหีบอย่างคล่องแคล่ว ผูกห่อสัมภาระให้เรียบร้อยแล้วเปิดประตูพบกับถ่านเหวินเต๋อ "อาละ พวกเจ้าเข้ามาชนเถิด ข้าขอพูดไว้ก่อน ของของแม่นางหยางล้วนประณีตล้ำค่า ถ้าพวกเจ้าไม่ระวังเพียงนิดเดียว ผู้บัญชาการของพวกเจ้าไม่ละเว้นพวกเจ้าแน่"

"ทราบแล้วๆ" ท่านผู้บัญชาการของพวกเราที่ดำหนักเจิงเจียนเช่นกัน"

ถ่านเหวินเต๋อแบกหีบเดินตามหยางหวั่นไปยังดำหนักเจิงเจียน เขาเป็นคนตรงไปตรงมา ปกติก็พูดมาก คราวนี้จึงถือโอกาสพูดจาตลกขบขัน ยั่วเย้าหยางหวั่นให้หัวเราะไปตลอดทาง

ถ่านเหวินเต๋อฉายโอกาสที่หยางหวั่นเบิกบานใจ คิดจะเอ่ยถ้อยคำดีๆ แทนตั้งใจสักหลายคำ

"แม่นางหยาง"

"หืม?"

ถ่านเหวินเต๋อขยับหีบบนไหล่ตน "ท่านเคยไปดูเรือนของท่านผู้บัญชาการเราแล้วหรือยัง"

หยางหวั่นเดินไปพลางบอกไปพลาง "ยัง ได้ยินว่าท่านเป็นคนไปจัดการให้หรือ"

ถ่านเหวินเต๋อยิ้มแล้วบอกว่า "หรือมิใช่เล่า สถานที่แห่งนั้นทิศทาง

ด้านหน้าก็ไม่เลว เพียงแต่รู้สึกว่เล็กไปสักหน่อย คิดอยู่ว่าไม่ว่าอย่างไร ท่านผู้บัญชาการก็ควรหาเรือนคั่นสองให้ตนเองสักหลัง เรือนคั่นเดียวนี้... ไม่ใช่ว่าไม่ดี แต่ออกจะคับแคบไปสักหน่อย"

หยางหวันยืมแล้วบอกว่า "เรือนคั่นเดียวก็ดี ปลอดภัย ยามเก็บกวาดก็ไม่เปลืองแรงมาก"

ถานเหวินเตอรีบบอกว่า "จะให้แม่นางเก็บกวาดได้อย่างไร วันหน้าเมื่อท่านกับท่านผู้บัญชาการของเราเข้าไปอยู่แล้ว มิใช่ต้องซื้อคนมาช่วยงานสักหลายคนหรือ"

หยางหวันหันหน้ามากล่าวยิ้มๆ "พวกท่านให้เขาซื้อคน เวลานี้ซื้อคนคนหนึ่งต้องใช้เงินเท่าไรหรือ"

"ต้องใช้เงินสิบกว่าตำลึง ทั้งยังต้องดูรูปร่างลักษณะอีกว่าเป็นอย่างไร"

หยางหวันยืมแล้วบอกว่า "แล้วผู้บัญชาการของพวกท่านเดือนหนึ่งได้เบี้ยหวัดเท่าไร"

"เออ เรื่องนี้..." ถานเหวินเตอเกือบสะดุดล้มเมื่อได้ยินคำพูดประโยคนี้ เขาเอ่ยลากเสียง ลังเลอยู่ว่าควรเปิดเผยข้อเสียของเต็งอิงต่อหน้าหยางหวันหรือไม่

กฎเกณฑ์ข้อห้ามที่เต็งอิงมีต่อคนเหล่านี้มีเพียงขีดต่ำสุดอย่างเดียวคือไม่อาจทำร้ายชีวิตผู้คนตามใจชอบ ปกติแล้วจะไม่ขัดขวางเจ้าหน้าที่ในบังคับบัญชาเก็บ 'เงินค่าดำเนินการ' จากขุนนางกับราษฎร แต่ดูเหมือนว่าตัวเขาเองไม่เคยเรียกร้อง แม้จะรับมา แต่หลังจากนั้นก็เอาให้เจ้าหน้าที่สำนักบูรพาไปแบ่งกัน ผู้คนต่างบอกว่าสำนักกิจการฝ่ายในได้รับสิ่งของและเงินปันบำเหน็จไม่น้อย แต่เมื่อถานเหวินเตอดูจากค่าใช้จ่ายการกินอยู่ของเต็งอิงในยามปกติก็ดูทำทางไม่เหมือนคนมีเงิน

หลายวันที่ผ่านมาถานเหวินเต๋อกับเจ้าหน้าที่สำนักบูรพาหลายคนคิดจะ
ช่วยเขาซื้อเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง แต่พอเหล่าเจ้าหน้าที่เห็นว่า
ตั้งอึ้งต้องการจะจ่ายเงินเอง มือไม้ก็ขยับไม่ค่อยออก

"เอ๋อ... เบี้ยหวัดของท่านผู้บัญชาการราชสำนักฝ่ายในเป็นผู้จ่าย
พวกเราไม่ค่อยรู้..."

หยางห้วนกล่าวต่อ "เขาไม่มีเงินเท่าไร อีกทั้งเขาก็ไม่มีทางไปซื้อคน
มาเป็นบ่าวให้เรียกใช้สอย"

"ใช่ ข้าไม่มีเงิน"

หยางห้วนกับถานเหวินเต๋อได้ยินคำพูดประโยคนี้นต่างก็ตกตะลึง
พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นตั้งอึ้งกำลังเดินมาทางพวกเขา

วันนี้เขาไม่ได้สวมชุดขุนนาง เพียงสวมเสื้อหลั่นชาน* สีหยกเหมือน
บัณฑิตทั่วไป เก้าอี้ผมไว้บนศีรษะ ไม่ได้สวมหมวกผ้า

ถานเหวินเต๋อกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเล็กน้อย กัดฟันพลางเอ่ยขึ้น
"ผู้น้อยไม่ได้บอกว่าท่านผู้บัญชาการยากจน เพียงแต่..."

"ไม่ผิด ข้าในเวลานี้ยากจนยิ่ง"

"ไม่ใช่ ท่านพูดเช่นนั้น..." ถานเหวินเต๋อถูกความจริงใจของตั้งอึ้ง
ทำเอาที่มึนตึ๋นไป จำต้องผินเปลี่ยนเรื่องพูด "ท่านไม่ใช่อยู่ที่ตำหนักเจิ้งเจียน
หรือขอรับ เหตุใดถึงมาที่นี่แล้ว"

"อ้อ" ตั้งอึ้งรับคำแล้วม้วนแขนเสื้อขึ้น "ข้ามาดูว่าพอจะช่วยยกอะไร
ได้บ้างหรือไม่"

เจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านหลังถานเหวินเต๋อต่างส่งเสียงขึ้นมาพร้อมกัน

* เสื้อหลั่นชาน คือเสื้อคลุมยาวที่มีลักษณะคอกลมแขนกว้างขอบสีดำ โดยจะสวมเสื้อตัวในแบบสไบเสื้อไหว
ทับกันไว้ข้างใต้ เป็นเสื้อคลุมแบบลาลองเรียบง่ายที่เหล่าบัณฑิตนิยมสวมใส่ และมักสวมเสื้อหลั่นชานคู่กับ
หมวกผ้าสีดำ

"จะใช้แรงงานท่านได้อย่างไร"

หยางหวันยืมพลางบอกว่า "วันนี้ท่านสวมใส่เสื้อผ้าไม่เหมือนมาทำงาน"

เต็งอิงกระซิบชายแขนเสื้อ ยืมพลางมองหยางหวัน "แล้วเหมือนอะไร"

หยางหวันบอก "เหมือนจะเข้าสนามสอบเคอจิวในฤดูใบไม้ร่วง"

เต็งอิงหัวเราะออกมา "ที่ว่าการชุนเทียน* กำลังตั้งกระโจมสอบในระดับมณฑล อยากไปดูหรือไม่"

"กระโจมสอบหรือ" หยางหวันกล่าวอย่างสงสัย "เหตุใดเพียงตั้งกระโจมสอบ หรือว่าไม่ได้สร้างเฮ้าจื่อ***"

เต็งอิงฟังแล้วพยักหน้า "เดิมทีควรจะสร้าง แต่เมืองหลวงและกำแพงเมืองโดยรอบยังสร้างไม่เสร็จ เงินทองมีจำกัด ตอนนี้เราทำได้เพียงใช้ไม้กระดานกับเสื่อก่อดังกระโจมสอบ ล้อมรอบด้วยพุ่มไม้เตี้ยที่มีหนาม ผู้คนต่างบอกว่าสนามสอบในเมืองหลวงสร้างดีสู้ร้านหนังสือที่อยู่โดยรอบยังไม่ได้"

นี่กลับทำให้หยางหวันเกิดความสนใจขึ้นมา "ร้านหนังสือที่อยู่บริเวณนั้นมีร้านอะไรบ้าง วันนี้ไปดูได้หรือไม่"

เต็งอิงรับคำ "ข้าเฝ้าปายางข้าง*** มาแล้ว พาเจ้าออกไปได้"

หยางหวันหันไปมองข้าวของของตนคราหนึ่ง ใบหน้าแผ่แวล้งเล

ถานเหวินเต๋อเห็นเช่นนั้นก็รีบบอกว่า "ท่านออกไปกับท่านผู้บัญชาการของเราเถิด ของเหล่านี้ข้าจะมอบให้แม่นางเหอวี่ รับรองไม่เสียหาย"

* ที่ว่าการชุนเทียน เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจปกครองสูงสุดในระดับท้องถิ่น ตั้งอยู่ในเมืองหลวง

** เฮ้าจื่อ คือสถานที่สอบและที่พักรับประทานอาหารของผู้เข้าสอบ

*** ปายางข้าง เป็นปายประจำตำแหน่งขุนนาง ใช้ห้อยพกไว้ข้างเอวเพื่อแสดงฐานะยามเข้าออกสถานที่ทำการ

หยางห้วนคลี่ยิ้มแล้วบอกว่า "เช่นนั้นก็ได้...พวกท่านระวังหน่อยแล้ว"
พูดจบก็เดินไปถึงด้านข้างเตียงแล้วใช้ศอกสะกิดเขา "รีบไป"

เตียงอิงหันมามองหยางห้วนคราหนึ่ง นางมีสีหน้าสดใส ดวงตา
เป็นประกายแวววาว

พูดไปแล้วตั้งแต่คิดเลื่อนเฮ้อจวบจนถึงวันนี้ เขาไม่ได้เห็นหยางห้วน
ยิ้มแย้มเช่นนั้นนานมาแล้ว

ที่ทำการสำนักขุนเทียนตั้งอยู่ที่นอกคลองทางทิศเหนือของเมือง
ในถนนตงกงของถนนตงต้า ในละแวกนอกคลองมีร้านหนังสือที่จัดพิมพ์
หนังสืออยู่หลายแห่ง ในบรรดาร้านหนังสือเหล่านี้ร้านที่มีชื่อเสียงที่สุด
คือร้านควนจินถังของสกุลโจวและร้านชิงปอก่วนของสกุลฉี ร้านหนังสือ
ทั้งสองแห่งนี้ดำเนินกิจการสืบทอดกันมานานร้อยปีแล้ว ไม่เพียงใหญ่โต
แต่ขอบข่ายในการจัดพิมพ์ก็กว้างขวางมากอีกด้วย

การพิมพ์ในสมัยราชวงศ์หมิงเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก แม้จะมีข้อหว
ด้านการบริหารจัดการมากมาย แต่ขณะเดียวกันก็มีอิสระเสรี การพิมพ์
จะแบ่งเป็นการพิมพ์ของทางการ การพิมพ์ส่วนตัว และการพิมพ์ของ
ร้านหนังสือ* เตียงอิงเป็นคนที่ชอบซื้อหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาชอบ
ซื้อหนังสือฉบับพิมพ์ส่วนตัวของบัณฑิตนิรนามในร้านหนังสือเป็นพิเศษ

แต่หยางห้วนกลับไม่เคยไปร้านหนังสือเหล่านี้ หลังจากกรรมา
ก็ถึงเตียงอิงตรงไปที่ร้านชิงปอก่วน สองวันก่อนอาการบาดเจ็บที่ข้อเท้า
ของเตียงอิงเพิ่งกำเริบครั้งหนึ่ง เวลานี้ยามเดินออกจะไม่ค่อยคล่อง แต่ก็

* การพิมพ์ของร้านหนังสือ ในที่นี้หมายถึงร้านหนังสือเป็นร้านจำหน่ายหนังสือและพิมพ์หนังสือ โดยจะมีการ
การแกะแม่พิมพ์หนังสือเอง นับเป็นองค์การส่วนบุคคลที่จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายหนังสือเชิงพาณิชย์ หนังสือ
ที่จัดพิมพ์โดยร้านหนังสือจะเรียกว่า "ฉบับร้านหนังสือ"

ไม่อยากบอกหยางห้วนว่า 'ข้าลงหน่อยเถิด' ได้แต่มองเงาด้านหลังนาง พลงยิ้มเจื่อนอย่างไม่ว่าจะทำอย่างไรดี ผู้คนที่เดินผ่านร้านหนังสือ เห็นภาพนั้นเข้าต่างก็หัวเราะแล้วพากันวิพากษ์วิจารณ์

"นายท่านผู้นี้เสียดียิ่ง ยอมตามใจแม่นางน้อย"

เติ้งอิงได้ยินคำพูดนี้แล้วโบยมือที่ร่อนผ่าวเล็กน้อย อดไม่ได้ที่จะเรียก หยางห้วน

"ห้วนห้วน"

"หืม?" หยางห้วนหันกลับมาเห็นเขาโบยหน้าชิดชาวเล็กน้อยก็รีบ บอกว่า "ข้อเท้าเจ็บอีกแล้วใช่ไหม"

"ก็เจ็บอยู่บ้าง"

หยางห้วนหยุดเดิน "เหตุใดถึงไม่บอกเล่า"

เติ้งอิงบอกว่า "เห็นเจ้าตื่นเต้นเพียงนั้น"

หยางห้วนประคองแขนเติ้งอิง "เดินเช่นนั้นเถิด ท่านเอนพิงข้า"

"เจ้าไม่เห็นหรือ"

หยางห้วนลั่นศีรษะ "ไม่เห็นเลย ท่านไม่ต้องสนใจข้า พึงมาเถิด ท่านฝ่ายผมเพียงนี้ ข้าประคองท่านไหว"

เติ้งอิงก้มหน้ามองใบหน้าด้านข้างของหยางห้วน "ห้วนห้วน"

"ท่านพูดมาเถิด"

"เหตุใดเจ้าถึงสนใจร้านซิงปอก่วนเพียงนี้"

หยางห้วนไม่ได้ตอบคำถามเติ้งอิงในทันที แต่นางหวนนึกถึง คำพูดที่นางเคยพูดกับตนเองไว้ว่า 'จะคิดเล็กคิดน้อยเพื่อเขา จะต่อสู้ด้วย พู่กันหมึกเพื่อเขา'

พู่กันหมึกคืออะไร

ในราชสำนักตำหมิง ฟู่กันหมึกก็เหมือนกับกองกำลังทหาร ล้วนเป็นอาวุธที่แหลมคม เป็นปากเสียงของปัญญาชน เป็นข้อวิพากษ์วิจารณ์ของราษฎรในใต้หล้า เป็นสิ่งที่อำนาจสองเตี้ยพยายามเค้นคอให้ตาย แต่ทำอย่างไรก็สังหารไม่หมด

"ร้านซิงปอก่วนเคยแกะแม่พิมพ์ดีพิมพ์บทความของท่านหรือไม่"
เต็งอิงพยักหน้า "เคย เมื่อก่อนนี้"

"บทความใดหรือ"

"'จดหมายถึงจื่อซีช่วงท้ายปีกู่ยั่ว'" เขาพูดจบก็เงยหน้ามองไปที่แผ่นป้ายเหนือประตูร้านซิงปอก่วน "ตอนนั้นข้ากับจื่อซีคบหากันอย่างสนิทสนม แลกเปลี่ยนบทความและบทความกันมากมาย ทว่าต่อมาข้าเข้าคุกใหญ่ของกรมอาญา บทความของข้าไม่อาจเผยแพร่ได้อีกต่อไป แม่พิมพ์ที่แกะไว้ช่วงก่อนหน้านี้นี้เวลานี้อาจถูกเผาทิ้งไปแล้ว"

หยางห้วนตกตะลึง

ความจริงแล้วร้านซิงปอก่วนได้เก็บรักษาแม่พิมพ์ 'จดหมายถึงจื่อซีช่วงท้ายปีกู่ยั่ว' ไว้ ภายหลังร้านซิงปอก่วนได้ย้ายไปยังก่วงโจวและเอาแม่พิมพ์ไปที่ก่วงโจวด้วย ต่อมาแม่พิมพ์นี้ได้เปลี่ยนมือหลายครั้งแล้ว หลุดรอดออกไปนอกประเทศ แต่หยางห้วนเคยเห็นภาพถ่ายของแม่พิมพ์นี้ในพิพิธภัณฑ์ที่ก่วงโจว

"อาจไม่ได้เผาทิ้งก็เป็นได้" หยางห้วนประคองแขนเต็งอิง คล้ายยิ้มสดใสให้เขา "ไปดูกัน"

เต็งอิงพยักหน้า ยิ้มพลางตอบรับ "ได้"

ด้านหน้าร้านซิงปอก่วนเป็นร้านค้า ส่วนด้านหลังเป็นโรงพิมพ์ หน้าร้านมีแผงขายตัวอย่างข้อสอบช่วงก่อนการสอบเคอจี๊ บรรยาการ

ดูคึกคักอย่างยิ่ง เต็งอิงหยุดฝีเท้ากวาดตามองหนังสือบนแผง ขณะที่
หยางห้วนเงยหน้าถามเขา

"ท่านกับพี่ชายข้าใครเรียนหนังสือเก่งกว่ากัน"

เต็งอิงยิ้มแต่ไม่ตอบ

ขณะพูดคุยกันอยู่นั้น หลงจู๋ในร้านด้านหน้าก็ออกมาต้อนรับ
เห็นหยางห้วนกับเต็งอิงยืนอยู่ไม่ห่างจากแผงขายตัวอย่างข้อสอบจึง
เอ่ยขึ้น

"ทั้งสองท่านคงมาดูหนังสือสอบเคอจี้กระมัง"

เต็งอิงตอบว่า "ใช่ จะพา..."

ชั่วขณะนั้นเขาไม่รู้จะเรียกหยางห้วนว่าอย่างไร แต่กลับไม่คาดคิดว่า
หยางห้วนจะกล่าวต่อไปว่า "ท่านพี่จะพาข้าเข้ามาเดินดู"

หลงจู๋เพียงเห็นว่าคนทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่มีการศึกษาทำทาง
สุภาพสง่างามจึงเอ่ยว่า "สุหยินก็เรียนหนังสือด้วยหรือ"

"ใช่แล้ว พอรู้จักตัวอักษรไม่กี่ตัวเท่านั้น"

"ท่านพูดเช่นนี้เป็นการถ่อมตนแล้ว เชิญพวกท่านเข้ามาดูเถิด"

หยางห้วนประคองแขนเต็งอิงเดินเข้าไปในห้องโถง เห็นหนังสือที่
ร้านซึ่งปกก้นตีพิมพ์ทั้ง 'ชีไหยวจี้'* 'บันทึกประวัตินครรัฐ' 'รวมความคิดเห็น
พงศาวดารสามก๊ก' 'รวมความคิดเห็นพงศาวดารสุ่ยหู่จ้วน'** 'พงศาวดาร
แคว้นจิ้นตะวันออกและจิ้นตะวันตก'*** 'พงศาวดารฮั่นตะวันตก' ซึ่ง

* ชีไหยวจี้ หรือชีอว เป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมของจีน เนื้อหาว่าด้วยการเดินทางฝ่าฟันอุปสรรค
ไปช่วยเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปของพระถังซำจั๋ง

** สุ่ยหู่จ้วน หรือซ่งกั๋ง เป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมของจีน เนื้อหาว่าด้วยกลุ่มผู้กล้าที่รวมตัวตั้งกองทัพบก
ของตนเองเพื่อต่อต้านชนชั้นปกครอง สะท้อนถึงความขัดแย้งระหว่างพวกศักดินากับชาวบ้านระดับกลางและ
ล่างในสมัยปลายราชวงศ์ซ่ง

*** พงศาวดารแคว้นจิ้นตะวันออกและจิ้นตะวันตก เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ยอดนิยมในสมัยราชวงศ์หมิง
ผู้ประพันธ์คือหยางเซอวิ๋จิง นิยายแบ่งเป็นสองส่วนคือพงศาวดารแคว้นจิ้นตะวันออกและพงศาวดารแคว้นจิ้น
ตะวันตก มีสิบสองเล่มห้าสิบบท

ฉบับที่ตีพิมพ์บางเรื่องยังคงเก็บรักษามาจนถึงยุคปัจจุบัน

หยางห้วนหยิบ 'ซีโหยวจี' เล่มหนึ่งมาพลิกเปิดดูแล้วเอ่ยถามไปเรื่อยเปื่อย "ในโรงพิมพ์ของพวกท่านยังมีแม่พิมพ์ของหนังสือเล่มนี้หรือไม่"

หลงจู๋บอกว่า "สุหยินถามเช่นนี้จะทำการค้ากับพวกเรากะมัง"

หยางห้วนจับเส้นผมไปทัดไว้ที่หู มองเค็งอิงคราหนึ่งยืมๆ แต่ไม่ได้พูด

หลงจู๋เข้าใจว่าหยางห้วนสุ่มรอบคอบ รอให้ตนแสดงท่าทีก่อน จึงรีบบอกว่า "ถ้าแก่ของเราทำลายแม่พิมพ์ของหนังสือเล่มนี้ไปแล้ว ทว่ายังมีที่ตีพิมพ์อีกฉบับหนึ่ง ตอนนี้อยู่เก็บแม่พิมพ์ไว้อยู่ ถ้าแก่ของเราจะเก็บแม่พิมพ์ก็ต้องดูว่าเขาชอบหรือไม่ชอบแม่พิมพ์นั้น หนังสือบางเล่ม แม้จะขายดี แต่ก็สนใจที่ถ้าแก่ของเราไม่ชอบแม่พิมพ์ สุดท้ายก็ต้องเผาทิ้ง"

"อ้อ เช่นนั้นถ้าแก่ของพวกท่านจะต้องเป็นคนพิถีพิถันคนหนึ่ง"

"หรือมิใช่เล่า" หลงจู๋บอกอย่างภาคภูมิใจ "ที่ร้านชิงปอกวนเราสามารถเทียบเคียงกับร้านคนจีนได้ถึงไม่ใช่เพราะถ้าแก่ของเราเป็นจวีเหริน* ปัญญาชนที่แท้จริงหรือ"

หยางห้วนปิดหนังสือ "แล้วแม่พิมพ์ 'จดหมายถึงจ้อซี้ช่วงทำยปี กุ่ยโจ่ว' ยังอยู่หรือไม่"

หลงจู๋บอกว่า "ท่านถามถึงแม่พิมพ์ของบทความนี้ ข้าก็รู้แล้วว่าท่านมีความรู้ ถ้าแก่ของเราชอบบทความนี้มาก แม่พิมพ์นั้นเขาควบคุมการแกะแม่พิมพ์ด้วยตนเอง แม้ผู้เขียนบทความนี้จะเป็นผู้มีความคิดและเวลานั้นบทความนี้ก็อาจจะพิมพ์ได้แล้ว แต่ถ้าแก่เก็บแม่พิมพ์นั้นมาโดยตลอด"

* จวีเหริน เป็นคำเรียกผู้ที่สอบผ่านเคอจวีระดับมณฑล

"พวกเราขอคุณจะได้หรือไม่"

"เรื่องนี้..." หลงจูมีท่าที่ลังเล

หยางหวนบอกว่า "ท่านอย่าเข้าใจผิด ในเมื่อเก้าอี้ของพวกท่านควบคุมการแกะแม่พิมพ์ด้วยตนเอง นั้นย่อมเป็นแม่พิมพ์ที่ดีที่สุด ข้าก็แค่ออยากดูแม่พิมพ์ที่ดีที่สุดของร้านหนังสือของพวกท่านว่าเป็นอย่างไร"

หลงจูได้ยินนางกล่าวเช่นนั้นสีหน้าก็ผ่อนคลายลง

"ได้ ท่านนั่งก่อน ในโรงพิมพ์ของเรากำลังรับรองแขกสำคัญ เกรงว่าจะล่วงเกิน ข้าจะเข้าไปดูให้ท่าน ถ้าไม่ติดขัดอะไรข้าค่อยมาพาท่านเข้าไป"

"ได้"

หยางหวนประคองเตียงอิงนั่งลง ส่วนตนเองกลับรวบชายกระโปรงนั่งยองๆ ลงไป

เตียงอิงรีบบอกว่า "ทำอะไร"

หยางหวนยื่นมือไปเลิกลายเสื้อของเขาขึ้น "ช่วยโอกาสในช่วงนี้ช่วยท่านอังซ้อเท้าให้อุ่น"

เตียงอิงรีบก็มลงไปปิดข้อเท้าของตน หยางหวนบิดหลังมือเขา ดึงดันจะให้เขาเอามือออกไป

"เชื่อฟังข้า เตียงอิง"

เตียงอิงชะงัก "ข้าไม่อาจ..."

"แสร้งเป็นสามีภรรยากันก็แสร้งให้แนบเนียนสักหน่อย"

นางพูดดัดบท พอพูดจบก็ใช้สองมือกุมข้อเท้าของเตียงอิงไว้ ใช้ความอบอุ่นจากอุ้งมือช่วยเขาต่อต้านความเจ็บปวดพลางกล่าวยิ้มๆ

"วันนี้มาที่นี่มีผลให้เก็บเกี่ยวจริงๆ"

เติ้งอิงมองมือที่กุมข้อเท้าตนอยู่เบาๆ แม้มปากแล้วเอ่ยว่า "เพราะเหตุใด...จะต้องดูแม่พิมพ์นั้น"

หยางห้วนก้มหน้ากล่าวเสียงอ่อนโยน "อยากให้ท่านรู้ว่าแม้ท่านไม่อาจเขียนบทความได้อีก แต่อดีตที่ผ่านมาของท่านหาได้ถูกลบทิ้งไป ท่านมีร่องรอยให้ติดตาม อีกทั้งในยุคสมัยหลังก็มีคนติดตามร่องรอย" นางพูดจบก็เงยหน้า "เติ้งอิง ต่อไปถ้าท่านอยากเขียนบทความก็เขียนเถิด เขียนแล้วข้าจะคัดลอกให้เอง"

เติ้งอิงยิ้มแล้วบอกว่า "เจ้าคัดลอกแล้วก็มีแต่เจ้าที่อ่าน"

หยางห้วนกำลังจะตอบ แต่พลันได้ยินเสียงคันทูดังมาจากหลัง จากบังลมที่อยู่ด้านหลัง

"เก้าแก่ของพวกเจ้าไม่อยู่ เรื่องนี้เราก็เจรจากันได้เพียงเท่านี้ ที่เหลือรอเก้าแก่ของพวกเจ้ากลับมาแล้วข้าจะมาอีกครั้งเพื่อคุยรายละเอียดกับเขา"

หยางห้วนลุกขึ้น เียดกายหลบอยู่ด้านหลังจากบังลมแล้วมองไปยังประตูที่เชื่อมต่อกับเรือนด้านหลัง

เติ้งอิงถามเสียงเบา "ใครหรือ"

หยางห้วนบอก "ผางหลิง ชั้นที่ข้างกายเจียงเสียนเฟย"

นางเพิงพูดจบก็ได้ยินคนของร้านหนังสือบอกว่า "เรื่องนี้ความจริงแล้วหลงจู๊ของเราก็ตัดสินใจได้ แค่เพิ่มผู้มีคุณธรรมเข้าไปตรงท้ายหนังสือ 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' อีกคน หนังสือเล่มนี้ร้านชิงปอก่วนเรายังไม่ได้กำหนดแบบพิมพ์แน่นอน ไม่ใช่เรื่องยาก"

หยางห้วนได้ยิน 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' ก็อดตกตะลึงไม่ได้

หนังสือเล่มนี้เขียนโดยบัณฑิตชื่อตู้เหิงในสมัยราชวงศ์หมิง เป็นบันทึกสนมชาวยุผู้มีคุณธรรมทั้งห้าคนในประวัติศาสตร์ไม่ใช่หนังสือ

ที่มีชื่อเสียงมากนักและไม่ได้รับการสืบทอดต่อมา สาเหตุไม่รู้แน่ชัด
หยางห้วนเคยเห็นชื่อหนังสือเล่มนี้ในข้อมูลปลักย่อยทางประวัติศาสตร์

"เต็งอิง"

"หืม?"

"ผางหลังผู้นี้ ท่านให้เจ้าหน้าที่สำนักบูรพาจับตัวเขาไว้"

"เพราะเหตุใด"

หยางห้วนเผลอปาก "ข้ายังพูดได้ไม่แน่ชัด รอข้ารู้ให้แน่ชัดเสียก่อน
อาจเป็นเหมือนเรื่องของขันทีตวรจฎีกาเจิ้งที่สาบสูญไปเสียแล้ว"

เต็งอิงยืนขึ้นแล้วเดินไปยังด้านหลังหยางห้วน มองตามสายตา
ของนางไปที่ด้านหลังจากบังลม "คนที่เขียน 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม'
ข้ารู้จัก"

หยางห้วนหันหน้ามา "ใครหรือ"

เต็งอิงก้มหน้าลงมองนาง "เจ้าก็รู้จัก น้องชายของเจ้า หยางจิง"

"อะไรนะ!" หยางห้วนได้ยินชื่อหยางจิงก็เกือบควบคุมเสียงของตน
ไม่อยู่ "ไม่ใช่ตู้เหิงเขียนหรือ"

เต็งอิงก้มหน้าลงมองนาง "เจ้าหมายถึงตู้เหิงฝ่ายเรียบเรียงตวรจสอบ
ของกองอาลักษณ์หรือ"

หยางห้วนกล่าวด้วยความสงสัย "ยังมีตู้เหิงอื่นอีกหรือ"

เต็งอิงสั่นศีรษะ "คนผู้นี้ป่วยหนัก ไม่ได้อยู่ที่กองอาลักษณ์มากกว่า
หนึ่งเดือนแล้ว แต่ 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' เขียนเมื่อปลายเดือนที่แล้ว
เนื้อหาทั้งหมดไม่ยาว ผู้เขียนน่าจะใช้เวลาเขียนราวสัปดาห์ เพราะเหตุใดถึง
เอ่ยถึงตู้เหิงผู้นี้"

จะตอบอย่างไรดี

จะบอกเขาว่าข้อมูลประวัติศาสตร์กับความเป็นจริงไม่สอดคล้องกันหรือ

หยางห้วนอกสิ้นขวัญแขวน จับขอบจากบังลมไว้นแน่นด้วยจิตสำนึก การวิจัยประวัติศาสตร์ที่ท้าทายเย็นเพียงใด นางจมจ่อมอยู่กับสิ่งนั้น มาสิบปี ได้ลิ้มรสความยากลำบากมาอย่างเต็มที่

ตอนเริ่มเขียนบันทึกเรื่องราวในรัชศกเจินหนิง นางเคยสร้างกรอบของการบันทึกเอาไว้ ทว่าในเวลาสั้นๆ เพียงสองปีในกรอบของงาน กลับมีช่องโหว่ปรากฏขึ้นมากมาย ถูกผู้อยู่เบื้องบนในตอนนั้นลบทิ้งอย่างจับพล้นทันที และจุดที่ถูกชนรุ่นหลังแก้ไขก็มีมากมายนับไม่ถ้วน จากมุมมองนี้เห็นได้ชัดว่าเอกสารด้านประวัติศาสตร์ที่ส่งต่อมาถึงยุคปัจจุบัน แม้จะมีคุณค่าอย่างยิ่ง แต่ตัวอักษรที่น่าเชื่อถือกลับมีไม่มากนัก

"เอ่อ...สุหยินท่านนี้" หลงจูไปส่งคนกลับมา เห็นหยางห้วนยืนเหม่อลอยอยู่หน้าจากบังลม กำลังจะก้าวเข้าไปเรียกนาง แต่กลับถูกเต็งอิงขวางไว้

"มีคำพูดอะไรก็พูดกับข้า"

"อ้อ...ขอรับ พูดกับนายท่านก็เหมือนกัน ข้าไปหาแม่พิมพ์ที่สุหยินพูดถึงเมื่อครู่ ยังอยู่ ข้าจะให้คนไปเอามาให้สุหยินดูเดี๋ยวนี้"

"ดี" เต็งอิงมองไปที่หน้าประตูคราหนึ่ง ถือโอกาสเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "เมื่อครู่ข้าคล้ายได้ยินว่าร้านซิงปอก่วนของพวกเจ้าจะพิมพ์ 'ชีวประวัติห้าผู้มีความธรรม' หรือ"

หลงจูได้ยินเขาถามเช่นนั้นก็มีท่าทีลังเลเล็กน้อย "เรื่องนั้น..."

หยางห้วนที่อยู่ด้านข้างกล่าวต่อคำพูดของเต็งอิง "ร้านควนจินถึง

ก็พิมพ์ 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' แม้พวกท่านจะพิมพ์ต่างฉบับกัน แต่ก็ออกจำหน่ายในเวลาเดียวกัน จะได้อะไรอะไร"

หลงจูเห็นนางถามเช่นนั้นก็ไม่กล้าตอบอีก ถอยไปหลายก้าว มองประเมินคนทั้งสองอย่างรอบคอบระมัดระวัง

"พวกท่าน...เป็นใคร...กันแน่"

หยางห้วนเอามืออกอดอก เลิกคว่ำบอกว่า "คนของกองโจนผู้เหนือ"

"อะ...อะไรนะ" ใบหน้าของหลงจูซีดเผือดทันที

หยางห้วนไม่ใส่ใจคำพูดเหลวไหลของตนโดยสิ้นเชิง "ท่านไม่เชื่อใช่หรือไม่" นางพูดพลางยกมือชี้ไปที่ด้านนอก "ตอนนี้ท่านสามารถก้าวออกไปได้ ทว่าเมื่อท่านออกจากประตูนี้ไปแล้วก็ต้องเปลี่ยนสถานที่ใต้สวนเท่านั้นเอง"

หลงจูฟังคำพูดของนางจับมือไปทางด้านนอกอย่างเงอะงะ

ตลาดหนังสือในการสอบเคอจี้ถูกใบไม้ร่วงของสำนักขุนเทียนยามนี้กำลังคึกคักอย่างยิ่ง หยางห้วนเคาะหน้าจากบังลม หัวเราะเยาะหยันออกมาแล้วก้าวเท้าเดินออกไปทางด้านนอก

หลงจูรีบคุกเข่าลงทันที "ได้เท่าทั้งสองได้โปรดมอบทางรอดสักทาง แก่แก่ของเราลงได้ไปเยี่ยมญาติยังไม่กลับมา ข้า...ประหวั่นใจยิ่ง"

หยางห้วนหยุดฝีเท้า เติงอิงพูดไปตามสถานการณ์ "พาพวกเราไปพูดคุยข้างใน"

"ขอรับ...ข้าจะพาได้เท่าทั้งสองท่านเข้าไปเดี๋ยวนี้"

ด้านหลังร้านชิงปอกวนคือโรงพิมพ์ หลงจูพาหยางห้วนกับเติงอิงเข้าไปที่ห้องโถงด้านหลังในโรงพิมพ์ ปิดประตูห้องโถงด้วยตนเอง ไม่กล้ายืนอยู่อีก ได้แต่คุกเข่าลงบนพื้นพลางกล่าวเสียงสั่น

"ได้เท่าทั้งสองเชิญถามมาได้"

หยางห้วนถามว่า "เมื่อครู่คนที่ออกไปผู้นั้นคือใคร"

"อ้อ ข้าได้เห็นป้ายางข้างของเขา เขาเป็นคนในวังขอรับ"

"ตำแหน่งใดหรือ"

"บอกว่าเป็นตำแหน่งเจิ้งเจียน"

หยางห้วนขมวดคิ้ว "ตำแหน่งเจิ้งเจียนหรือ"

หลงจู๊ตกใจจนหัวไหล่สั่นสะท้าน "ใช่ขอรับ... อะ... เขาบอกเช่นนั้น"

เติ่งอิงถามขึ้น "เขามาปรึกษาเจ้าเรื่องอะไร"

หลงจู๊รับบอกว่า "ข้าไม่กล้าปิดบัง เขาบอกว่าระยะนี้พระชายาแห่งตำแหน่งเจิ้งเจียนสุขภาพไม่ค่อยดี พักรักษาตัวอยู่ที่อุทยานกล้วย ตั้งใจจะสร้างคุณงามความดี ส่งสอนกลุ่มภรรยาสตรีในใต้หล้า ดังนั้นจึงต้องการเขียนคำนิยามใน 'ชีวประวัติทำผู้มีคุณธรรม' ได้เท่า เมื่อครู่พวกท่านบอกว่าร้านชิงปอก่วนเราจะได้กำไรอะไรไม่ใช่หรือ นี่เป็นคำนิยามที่เขียนโดยพระชายาผู้สูงศักดิ์ในวัง เช่นนี้ร้านควนจินถึงจะเทียบกับฉบับนี้ของร้านชิงปอก่วนเราได้อย่างไร มีคำนิยามของพระชายาย่อมเป็น 'ชีวประวัติทำผู้มีคุณธรรม' ของสนมชายาผู้มีคุณธรรมทั้งหกคนแล้ว เรายังต้องกลัวว่าจะขายสู้ร้านควนจินถึงไม่ได้หรือ!"

เติ่งอิงบอก "เอาคำนิยามนั้นออกมา"

หลงจู๊ไม่กล้าเมินเฉยแม้แต่ครู่เดียว รีบไปหยิบคำนิยามนั้นมาให้ทันที เติ่งอิงรับมาแล้วก็คลี่ออกพลาংกล่าวกับหยางห้วนเสียงตึก "ดูลายมือ"

หยางห้วนกวาดตามองคำนิยามในมือเติ่งอิงรอบหนึ่ง ตัวอักษรประณีตบรรจง แต่ไม่ใช่ลายมือของหญิงแพ

นางถอนสายตากลับมา เม้มปากพลาংกดมือตนเองแล้วถอยเข้าไป

ในนามิดก้าวหนึ่ง พยายามไคร่ครวญเรื่องนี้ตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ในใจ

หากดูอย่างผิวเผินหยางจึงเพียงเขียน 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' เพื่อยกย่องคุณธรรมความดีของสนมชายาฝ่ายใน ส่วนหนึ่งเพียเขียน คำนิยมในที่คุมขัง แต่เมื่อใดที่ 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' ฉบับนี้ แพร่หลายไปในเมืองหลวง คำวิพากษ์วิจารณ์ที่มีต่อราชสำนักจะเป็นไปในทิศทางใด

หยางห้วนนึกถึงเรื่องที่ขุนนางใหญ่สกุลหนูในแผ่นดินก่อนยื่นหนังสือฎีกา ขอให้ถอดถอนเจ้าผู้ครองเมืองที่ประชวรและถูกเหมินเฉยในเวลานั้น นางก็อดเย็นวาบที่แผ่นดินหลังไม่ได้

แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้กับเรื่องอดีตสองเฮาประชวรพระองค์นั้น ไม่เหมือนกัน

แม้อุทยานกล้วยจะได้ชื่อว่าเป็นสถานที่พักรักษาตัวของหนึ่งเพย แต่ความจริงแล้วเป็นสถานที่ที่ฮ่องเต้เงินหนึ่งใช้คุมขังสนมชายาที่ทรง ทอดทิ้ง ในเมื่อเป็นที่คุมขัง หนึ่งเพยย่อมไม่อาจส่งคำนิยมนี้ออกจากวัง ได้เด็ดขาด เรื่องนี้คนอื่นอาจไม่รู้ แต่ฮ่องเต้เงินหนึ่งย่อมกระจ่างแก่ใจ

ดังนั้นในสายตาของฮ่องเต้เงินหนึ่ง นี่คือการคำนิยมนี่ปลอมแปลงขึ้นมา ใครกันที่สามารถเขียนคำนิยมนั้นแทนระหว่างที่หนึ่งเพยถูก คุมขังอยู่ ทั้งยังตีพิมพ์พร้อมกับ 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' ได้

คนผู้นี้มีเพียงหยางหลุนเท่านั้น

ความตั้งใจอันชั่วร้ายและการไคร่ครวญอย่างละเอียดรอบคอบของ แผนการนี้ ทำให้หยางห้วนขบคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ เจียงเสียนเพยผู้นั้น มีความคิดเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

หลงจูเห็นหยางห้วนไม่พูดจาก็เริ่มหวาดกลัว รีบคลานเข้าเข้าไปทันที

"ที่ควรพูดซ้ำก็พูดหมดแล้ว ขอได้ทำทั้งสองได้โปรดอย่าพาเข้าไปที่
กองเงินผู้เหนือ... เมืองบนขามีบิดามารดา เมืองล่างมีบุตรที่ต้องดูแล
ในครอบครัวสืบทอดกว่าคนล้วนต้องพึ่งพาข้าเลี้ยงดู"

หยางห้วนผ่อนคลายริมฝีปากแล้วหัวเราะ ยื่นมือไปประคองหลงจื
ขึ้นมา "หลงจืไม่ต้องร้อนใจ นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน สนมชายาใน
ตำหนักฝ่ายในมีจิตใจเปี่ยมคุณธรรมเช่นนี้นับเป็นเรื่องดี ท่านไปหา
แม่พิมพ์ที่พูดกันเมื่อครู่ออกมาให้พวกเราดู จากนั้นก็ทำการค้าต่อไป
อย่างสบายใจเถิด"

หลงจืยังไม่คลายจากความตื่นตระหนก ได้ยินคำพูดประโยคนี
ก็รู้สึกราวกับว่าได้รับการอภัยโทษ จึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา รีบไปหา
แม่พิมพ์มาให้หยางห้วน

หยางห้วนประคองเต็งอิงเดินออกจากร้านชิงปอก่วน บาดแผลบน
ข้อเท้าเต็งอิงยามนี้ทำให้เขายืนหยัดไม่ไหวแล้ว

ขณะที่หยางห้วนประคองเต็งอิงขึ้นรถม้า เขาจับจนใบหน้าซีดขาวแล้ว
หยางห้วนใช้แขนเสื้อของตนเช็ดเหงื่อให้เต็งอิง "ขอภัย ข้าเอาแต่
คิดจะทำความเข้าใจเรื่องนั้นให้กระจ่าง ไม่คิดว่าท่านจะเจ็บมากเพียงนี้"
เต็งอิงส่ายหน้าพลางบอกว่า "ห้วนห้วน เจ้าขวัญลูกเลี้ยงนั้"

"อะไรหรือ"

เต็งอิงยิ้ม "สวมรอยเป็นองครักษ์เสื้อแพร เรื่องเช่นนี้ก็ช่างกล้าทำ"

หยางห้วนก็ก้มหน้ายิ้มแล้วเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา "เต็งอิง ข้าพอ
จะเข้าใจแล้ว"

เต็งอิงพยักหน้า "ข้าก็เช่นกัน"

หยางห้วนบอกว่า "แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ยังอยากจะถามท่าน"

"เจ้าถามมาเถิด"

"เพราะเหตุใดน้องชายข้าถึงเขียน 'ชีวประวัติห้าผู้มีคุณธรรม' ในเวลานี้"

เติ้งอิงกัมหนำนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบหยางห้วน "เขาเป็นสหายร่วมเรียนขององค์ชาย เรื่องพิวพันถึงตำแหน่งเหวินหว่า ข้าจำเป็นต้องเริ่มตรวจสอบจากรองราชเลขาธิการจาง"

หยางห้วนเอ่ยขึ้น "จางจงหรือ"

เติ้งอิงไม่ได้ปฏิเสธ "จางจงเป็นอาจารย์ขององค์ชายน้อย จื่อซีเป็นทาสขององค์ชายน้อย ความเห็นทางการเมืองของคนทั้งสองแตกต่างกัน วันข้างหน้าองค์ชายจำเป็นต้องเลือกคนใดคนหนึ่ง"

คำพูดนี้ช่วยเตือนสติหยางห้วนไม่น้อย

"ถ้าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับรองราชเลขาธิการจาง เช่นนั้นข้าก็เข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดแผนการของเจียงเสียนเฟยถึงก้าวหน้าเช่นนี้"

"หมายความว่าอย่างไร"

"จางจงกับเจียงเสียนเฟยสมคบคิดกันวางแผนใส่ความพี่หญิง แต่ความจริงแล้วจางจงใช้ประโยชน์จากเจียงเสียนเฟยใส่ความหยางหลุน"

"น่าจะไม่ใช่เพียงแค่นั้น" เติ้งอิงเงยหน้าขึ้นหันไปมองร้านชิงปอกวนคราหนึ่ง "นี่ก็เป็นความผิดของเจียงเสียนเฟยด้วย ถ้าจื่อซีถูกฝ่าบาทเนรเทศ เขาก็สามารถกล่าวหาและเปิดโปงเจียงเสียนเฟย ช่วยองค์ชายน้อยกำจัดองค์ชายรองอุปสรรคนี้ไปได้"

หยางห้วนหลุบตาบอกว่า "ข้าคิดจะใช้ประโยชน์จากจางลั่ว"

"ห้วนห้วน..."

"ข้ารู้ว่าอันตราย" หยางห้วนตัดบทเขา "แต่เมื่อครู่ตอนอยู่ในร้าน

ชิงปอกวนข้าคิดไว้เรียบร้อยแล้ว" นางพูดแล้วก็เงยหน้าขึ้น "เดี๋ยง ท่านเพียงต้องให้คนจับตาตุ่มหลังไว้ ปกป้องเขาเมื่อจำเป็น อย่าปล่อยให้เขาถูกสังหารปิดปากเด็ดขาด นอกจากนี้อย่าให้สำนักนักรบพาเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้"

"เจ้าจะทำอะไร"

หยางห้วนบอกว่า "พยายามได้กลับ ข้าไม่ต้องการให้บุตรของพี่หญิงอยู่ในมือของจางจงตลอดไป"

นางกล่าวคำพูดประโยคนี้จบร่างก็สั่นสะท้านขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ หยางห้วนไม่อาจบอกเดี๋ยงได้ว่านางต้องการหาทางรอดให้คนตรงหน้า ผู้นี้ผ่านทางองค์ชายอีหลาง ปรากฏจิตใจของเด็กคนนั้นถูกจางจงปั้นแต่งขึ้นมาได้สมบูรณ์ยิ่ง นางจึงยังไม่รู้ว่าจะเปิดช่องทางจากจุดใดดี

ครั้งนี้นับเป็นโอกาสหนึ่ง หยางห้วนยังคงไม่มีความมั่นใจ กระทั่งอาจทำให้จางตัวเตี้ยอดตาลอย่างถึงที่สุด แม้แต่ตนเองก็อาจต้องเดือดร้อนไปด้วย แต่นางก็อยากลองดู

"ข้าจะช่วยเจ้าได้อย่างไร"

คำถามนี้ของเดี๋ยงทำให้หยางห้วนประหลาดใจ นางรีบบอกว่า "ที่นี้ไม่ใช่ที่ที่จะพูดคุยกัน อาการบาดเจ็บที่ข้อเท้าของท่านกำเริบรุนแรง พวกเรากลับไปคอยคุยกันอย่างละเอียดเถิด"

ปลายฤดูใบไม้ร่วงอากาศเปลี่ยนแปลงเร็วยิ่ง ตอนหยางห้วนกับเดี๋ยงเดินเข้าประตูเสวียนอู่ลมก็พัดกระโชกเมฆมลายต่ำ ดูท่าฝนใกล้จะตกแล้ว

หลื่อวี่หอบผ้าที่จะซักนึ่งยongๆ อยู่ที่หน้าประตูเรือนพักของเดี๋ยง

ดูเหมือนจะรออยู่นานแล้ว ใบหน้าถูกลมพัดจนซีดขาว พอเห็นเตียงอิงกับ
หยางห้วนเดินมาด้วยกันก็มองค้อนทันที

"ผู้บัญชาการตั้ง ไม่ใช่พูดกันแล้วหรือว่าวันนี้จะไปหน่วยโรงอาบ
ด้วยกัน ข้านั่งอยู่หน้าประตูห้องพักของท่านถึงตอนนี้...แต่ปรากฏว่า..."
เขามองหยางห้วนคราหนึ่ง "ต่อไปคำพูดของพวกเขาทั้งสองคนข้าจะ
ไม่เชื่อแล้ว"

หยางห้วนยิ้มพลางบอกว่า "เจ้าไม่เชื่อเขายังพอเข้าใจได้ แต่ไม่เชื่อข้า
หมายความว่าอย่างไร"

หลี่อวี่ยืนขึ้นทันที "พี่สาวข้าบอกว่าวันนี้ท่านย้ายออกจากเรือนคู่
นางไปรอท่านที่ตำหนักเจียงเจียนแต่ไม่เห็นท่านกลับไปเสียที บ่าวรับใช้
ในตำหนักเจียงเจียนเวลานี้คนไม่พอ เจ้าหน้าที่สำนักบูรพาเหล่านั้นก็เป็น
คนหยาบกระด้าง วางตัวของระกะระกะวุ่นวายไปหมด พี่สาวข้าเห็นแล้ว
ทนไม่ไหว จึงออกเเวรแล้วไปตำหนักเจียงเจียนอีกคราช่วยดูแลให้ท่าน
นางให้ข้าบอกท่านว่าห้องท่านที่ตำหนักเจียงเจียนวันนี้อยู่ไม่ได้แล้ว!"

"อ้อ" หยางห้วนยิ้มพลางขานรับ

หลี่อวี่โผล่ออกมาโดยพลัน "ท่าน 'อ้อ' อะไร ท่านกลับเรือนคู่ไม่ได้
ข้าจะดูว่าคืนนี้ท่านจะนอนที่ใด"

เมื่อครู่เขาหลุดหนีกับการรอคอยมาก จึงระบายอารมณ์ใส่หยางห้วน
ตอนนี้ระบายเสร็จดีแล้วจึงหันไปพูดกับเตียงอิง

"ไปกันเถิด"

"ได้ ข้าจะไปหยิบเสื้อผ้า"

เตียงอิงพูดจบก็ขมก้นความเจ็บปวดเดินเข้าไปข้างใน ทว่าบาดแผล
ที่ข้อเท้าเจ็บมากเกินไป เขาเพิ่งเดินได้ก้าวเดียวก็จำต้องหยุดแล้วเกาะ

ขอบประตูปะตูไว้

หลี่อวี่มองออกว่าเต็งอิงเดินเหินผิดปกติ จึงรีบเดินตามไปถึงหน้าประตูพลางถามหยางห้วน "อาการเจ็บข้อเท้าของเขากำเริบอีกแล้วหรือ"

หยางห้วนเข้าไปช่วยประคองแขนเต็งอิงพลางตอบรับหลี่อวี่แล้วกล่าวกับเต็งอิงว่า "วันนี้อย่าไปเลยดีหรือไม่"

เต็งอิงสั่นศีรษะ "ไม่เป็นไร"

หลี่อวี่บอกว่า "ท่านอย่าห้ามเขา เขาสอนพวกเราว่าเป็นคนต้องรักษาความสะอาด ข้ารู้ว่าแต่ไหนแต่ไรเขาไม่เคยพลาดวันอาบน้ำ ถึงได้นั่งรออยู่หน้าประตูมาโดยตลอด" เขาพูดจบก็หยิบเสื้อผ้านั่งยองๆ ลงไปแบ่ปากบอกอีกว่า "ผู้บัญชาการเต็ง ท่านเร็วหน่อยเถิด"

เต็งอิงยังรับคำว่า "ได้"

หยางห้วนประคองเต็งอิงเดินเข้าไปในห้องพัก

เต็งอิงปล่อยมือหยางห้วน "เจ้านั่งเถิด ประเดี๋ยวข้าจะให้เจ้าหน้าที่สำนักบูรพาส่งเจ้ากลับไป"

"คำพูดก่อนหน้านี้ของข้ายังพูดไม่จบ"

เต็งอิงเปิดตู้ไม้ "เช่นนั้นเจ้ารอข้ากลับมาก่อนก็แล้วกัน"

หยางห้วนมองเต็งอิงหยิบเสื้อตัวกลางที่ทำจากผ้าแพรสีขาวออกมาจากตู้ไม้ รู่ๆ ก็เอ่ยเสียงเบา "ตำหนักเจิงเฉียนวันนี้อยู่ไม่ได้ ท่านจะให้ข้านอนกับท่านสักคืนได้หรือไม่"

"ได้..." ตอนเขาเอ่ยคำนี้ หัวไหล่สั่นไหวเล็กน้อยอย่างไม่เป็นที่สังเกต

หยางห้วนมองเงาด้านหลังของเต็งอิงที่อยู่ระหว่างตู้ไม้โบราณ เรียบง่ายสะอาดสะอ้าน

ในตู้มีเสื้อผ้าชุดชั้นในของเขา เสื้อตัวกลางที่ซักและลงแป้งบางๆ หลายตัวพับซ้อนกันอย่างระเบียบเรียบร้อยอยู่ด้วยกัน แทบทั้งหมดทำจากผ้าแพร สดประกายเยียบเย็นแต่ไม่นับว่าแห้งแล้งเกินไปคล้ายผิวพรรณของเขา

ก่อนหน้านี้ตั้งใจบอกว่าเขายากซื้อเรือนที่นอกวังหลังหนึ่ง หยางหวนเองก็รู้สึกดีมาก

แต่เทียบกับเรือนที่นอกวังแล้ว เรือนพักข้างคาน้ำป้อนกันวังแห่งนี้ต่างหากจึงจะเป็นสถานที่ที่ทำให้หยางหวนสบายใจที่สุด

สถานที่นี้เหมือนกับตั้งใจผู้นี้ สะอาดสะอาดร่มรื่น ยามไร้อุณ แม้จะหันหลังให้แสงจากท้องฟ้า บนพื้นเต็มไปด้วยเงาสิ่งของ แต่กลับไม่ทำให้คนรู้สึกมีดมนแม้แต่หน่อย

เมื่อเขาพำนักอยู่ที่นี้ จิตวิญญาณของหยางหวนก็สามารถพักอาศัยอยู่ในโลกเมื่อหกร้อยปีก่อนแห่งนี้ได้

แม้ผู้คนและสิ่งของนอกพื้นที่แห่งนี้จะขัดต่อสามทัศนะในช่วงเกือบสามสิบปีก่อนหน้าของนาง แต่ขอเพียงตั้งใจยังสามารถหยิบเสื้อที่ไม่มีคราบโลหิตออกจากตู้ ยังสามารถจุดตะเกียงในคืนฤดูใบไม้ร่วงยังสามารถนั่งกินบะหมี่หยางชุนกับนางได้ นางก็ไม่นับว่าเป็นฝุ่นในปรัชญาอัตถิภาวนิยม* ที่ถูกพัดพามาโดยบังเอิญเมื่อนั้น

"แล้ว... ข้าใส่เสื้อตัวในของท่านได้หรือไม่"

จู่ๆ นางก็เอ่ยปากร้องขอเช่นนั้น

ตั้งใจนั่งอิงไปครู่หนึ่ง

* ปรัชญาอัตถิภาวนิยม (Existentialism) เป็นปรัชญาที่ให้ความสำคัญกับการมีตัวตนของมนุษย์ เชื่อว่ามนุษย์มีตัวตน แต่มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึก มีความต้องการ หัวใจสำคัญของปรัชญานี้คือความมีเสรีภาพ ความรู้สึกรับผิดชอบ และการเลือกตัดสินใจ

观鹤笔记 3
Guan He Bi Ji 3

ลำนำนุ่หรงเคียงกระเรียน 3
ทาวอวี้เต็ง เซียน
พริกหอม แพล

จำนวน 312 หน้า
ราคา 389 บาท

พิมพ์ ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2568

Published originally under the title of 《观鹤笔记》(Guan He Bi Ji) Vol.03

Author © 她与灯 (Ta Yu Deng)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3400-2

ภาพประกอบ 苗苻织花
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

'เต็งอิง' ต้องเผชิญกับความขัดแย้งในราชสำนักอีกครั้ง
และความขัดแย้งนี้ได้นำพาเขาก้าวขึ้นสู่แท่นประหารอย่างมีอาภหฤตเสี่ยง

ขณะที่ **'หยางหวัน'** กลายมาเป็นผู้ดูแล **'องค์ชายอิหลาง'**
ว่าที่สวองค์ต่อไป
หลังจาก **'หนิงเฟย'** พี่สาวของนางถูกใส่ร้ายและถูกคุมขัง
เพราะความผิดที่ไม่ได้ก่อ

ท่ามกลางการต่อสู้ที่เริ่มดุเดือดของกลุ่มชนที่กับสภายุนนาง
สิ่งที่น่าประหลาดก็เกิดขึ้น... นั่นคือประวัติศาสตร์เริ่มเผยรอยแยกทีละน้อย
หยางหวันจึงตัดสินใจเดิมพันด้วยทุกสิ่งเพื่อเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ครั้งนี้

หากต้องแลกด้วยชีวิต นางก็ยอม
ขอเพียงให้เขาผู้นั้นมีชีวิตรอดก็พอ

ว่าการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์
จะเป็นพรหรือคำสาป... สำหรับความรักของทั้งสอง

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tns. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3400-2

9 786160 634002

ราคา 389 บาท